

Θά ἔκαμνα, καί 'ς τὴν ξηράν,
'Ω, θά ἰδῇτε μὲ χαράν
Νὰ πλέουν τ' ἄρμενά μας.

Κί' ἄλλο θά ἔκαμνα καλόν.

Τὴν λίμνην Κωπαίδα
'Οποῦ δὲν δίδει ὀβολόν,
Ν' ἀποξηράνω μὲ δαυλόν
'Εἴω χρηστὴν ἐλπίδα·

'Εγγέλεις τότε λιπαροὶ
'Αθροοί θ' ἀγρευθῶσι,
Καί 'ς τὸ λεπτόν ἐν ἄκαρεϊ
Οἱ δανειστοί μας οἱ σκληροὶ
'Ολοὶ θά πληρωθῶσι.

Καὶ τῶν Κορσῶν τὰ ὄχυρά
Τὰ κρημνισμένα κάστρα
'Εγὼ ἐπίσης φοβερά
Θ' ἀνέκτιξα μία γυρὰ,
Καὶ θάφερνα ὡς τ' ἄστρα!

Καὶ ὅταν πόλεμος βῇ
Τὴν γῆν κλονίσῃ ὅλην
Στρατιωτῶν ἐγὼ χωρὶς,
'Ω; ὁ ἱέραξ ἔλαφρός,
Σᾶ; ἔφερνα 'ς τὴν Πόλιν!

Διανομὲς πλὴν ἀφανῆς
Τῆς Χρυσάλλιδος εἶμαι,
Καὶ τὰς ὁρμὰς τὰς εὐγενεῖς
Πνίγει ἡ Τύχη τυραννίς,
Καὶ λύχνος σβεστός καίμαι.

Δέομαι ὅμως 'ς τοὺς θεοὺς
Τῶν ὑπουργῶν μας γνῶσιν
Κί' ὑπομονὴν εἰς τοὺς λαοὺς,
Κί' ἀνδρίαν ὡς εἰς λαγῶδες
Νὰ δίδουν ἄλλην τόσῃν.

Εἰς δὲ τὰς νέας καλλονὴν,
Κί' εἰς τοὺς πληρεξουσίου
Εὐχομαι Στέντορος φωνήν,
Καὶ τοῦ 'Ιῶβ ὑπομονὴν
'Σ τοὺς γέροντας νυμφίους.

Καὶ 'ς τὴν Ἑλλάδα τὴν καλὴν,
'Αν μοι τὸ συγχωρήσουν,
Νὰ μὴ ζητῇ παρὰ πολλὴν
'Ελευθερίαν, μὴ τρελλήν.
'Σ τὴν Αἴγινα τὴν κλείσουν.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΕΙΣ χορὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶναι μέγα συμβάν
διὰ τοὺς διψῶντας ἐλευθεριῶν καὶ συγχρόνως θεα-

μάτων Ἀθηναίους. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων
ὑπαλλήλων, ὅλοι οἱ ἔχοντες ἐλπίδας νὰ τοῖς
σταλῇ ἐν προσκλητήριον, ἔχουσιν αὐτὸν ὡς κυ-
ρίαν ἐνασχόλησιν δεκαπέντε ἡδὴ ἡμέρας πρὸ τῆς
ὀρισμένης. Ἡ ἐκλογή τῆς ἐνδυμασίας ἔχει μεγί-
στην σπουδαιότητα εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ
κόσμου, ὅ,τι εἶναι διὰ τὸν ποιητὴν ἢ τὸν καλ-
λιτέχνην ἐν ποίημα, μία εἰκὼν, μία σύνθεσις μου-
σική! Ἐν πρώτοις βρεβάζει εἰς τὸ σύνολον τῆς ἐ-
φημέρου αὐτῆς πλάσεως, ἔπειτα συνδυάζει ὅλας
τὰς λεπτομερεῖας μετ' ἐπιστήμης ὑπερβαίνουσας
τοὺς συνδυασμοὺς τῶν στίχων, τῶν χρωμάτων ἢ
τῶν φθόγγων τῆς μουσικῆς. Ἀλλὰ καὶ ποῖα ἄρ-
μονικὰ ἀποτελέσματα! Πῶς αἱ πτυχαὶ τοῦ ἐ-
κλεκτοῦ αὐτῆς ὑφάσματος καταπίπτουσι χαριέν-
τως ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της! Πῶς τὸ χρῶμα ἀρμό-
ζει θαυμασίως εἰς τὴν λάμπιν ἢ τὴν διαφανῆ
λευκότητα τῆς χοριᾶς αὐτῆς! Πόσον ἁβρῶς θω-
πεύουσι τὰ τρίχαπτα τοὺς στρογγύλους ὤμους
καὶ τὸ λευκὸν στήθος της! Πῶς παίζουσιν ὡς
σκιὰ διαφανῆς ἐπὶ τῶν τορνευτῶν βραχιόνων της!
Καὶ ἡ διακόσμησις τῆς κόμης! ἐκεῖ, οὕτως εἰπεῖν,
θριαμβεύει ἡ ἐφευρετικὴ τῶν γυναικῶν μεγαλο-
φυΐα ἢ μία ἐννοεῖ ὅτι οἱ πολῦτιμοι λίθοι διπλα-
σιάζουσι τὴν λάμπιν τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφ-
θαλμῶν της ἢ ἄλλη, καλλονὴ ξανθὴ καὶ αἰθε-
ρία, μαντεύει ὅτι ἄνθινον στέμμα τῇ ἀρμόζει
κάλλιον ἢ τρίτη ἡξέυρει ὅτι θά ἔχῃ τὰς μεγα-
λοπρεπεῖς κινήσεις τοῦ κύκνου ὑπὸ τὰς μαρμα-
ρυγὰς τῶν μαργαριτῶν καὶ τῶν πτερῶν διὰ τῶν
ὁποίων κοσμεῖ τὸν χιόνιον της τράχηλον ὅλαι,
τέλος, ἐκλέγουσι μετ' ἀλανθᾶστου ὀφθαλμοῦ καὶ
ἐπιμόνου θελήσεως τὴν στολὴν ἐκείνην ὑπὸ τὴν
ὁποίαν ἡ καλλονὴ των διαλάμπει μᾶλλον.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς συνήθους αὐτῆς ἐπισημότητος
ὁ χορὸς ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν συνήθροισε τὸ
ἄνθος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἰς τὰ ἀνάκτορα,
εἶχε τι ἐξαιρετικόν. Ἀπὸ 14 ἡδὴ μηνῶν ἡ μεγα-
λοπρεπὴς αἴθουσα τοῦ χοροῦ διέμενεν ἔρημος καὶ
βωβή. τὴν κλίμακα ἐφ' ἧς ἄλλοτε ἐπέτων μᾶλλον
ἢ ἐπάτουν αἱ ἀερόποδες χορεύτριαi ἐπλήρουν νυχ-
θημερὸν τραχεῖς στρατιῶται καὶ τῶν θυρίδων τὰ
κρύσταλλα ἠρήμουν αἱ βέβηλοι σφαῖραι τοῦ 'Ιου-
νίου. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νεαροῦ Βασιλέως ἡ
νάρκωσις αὕτη τοῦ τειμένου τῆς Τερψιχόρης ἐξη-
κολούθησε πρὸς καιρόν. — Εἶναι πλήρης δραστη-
ριότητος καὶ νοημοσύνης ὁ Βασιλεὺς ἐργάζεται
ἀνεκδότως περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἔλεγον οἱ ὑ-
πουργοὶ του. — Εἶν' ἐπιδέξις καύτης, ἔλεγον οἱ

ναῦται τοῦ ἀτμοδρόμωνος, οὗς ἐμάγευσεν ὁ δεκαοκταετής ναυτίλος. — Ἡ τρυφερὰ χεὶρ του δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ φέρῃ τὸ ὄπλον, ἐπιθύριζον πρὸς ἀλλήλους οἱ γέροντες ἀπόμαχοι τοῦ 1821, βλέποντες τὸν ἡγεμόνα ἐν μέσῳ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. — Εἶναι πλήρης ἀγαθότητος ἡ καρδιά τοῦ βασιλέως, ἀνέκραζον μετ' εὐλογιῶν οἱ φυλακισμένοι, ὧν τὴν ζοφερὰν εἰρκτὴν ἐφώτισε διὰ τοῦ παρηγόρου βλέμματός του. Μόνοι αἱ κομψαὶ κυραὶ καὶ οἱ νεανίαὶ τοῦ συρμοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν περὶ αὐτοῦ « Ἐχει θαυμασίαν φιλοκαλίαν ὁ βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς εἶναι χορευτὴς θαυμάσιος. » Τὸν στέφανον τῆς τελευταίας ταύτης ἀρετῆς κατέκτησεν ἀναφαίρετως ὁ Γεώργιος διὰ τοῦ χοροῦ τῆς 20 Ἰανουαρίου.

Ἀπὸ τῆς 9 ὥρας M. M. τὰ στίφη τῶν προσκεκλημένων συνωθοῦντο περὶ τὰ πρόθυρα τῶν ἀνακτόρων καὶ οἱ φανοὶ τῶν ἀμαξῶν διεσταυροῦντο μετὰ θαυμασίας ταχύτητος ἐπὶ τῆς πλατείας. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ τὰ παρακείμενα δωμάτια ἦσαν μεγαλοπρεπῶς ἅμα καὶ φιλοκάλως ἐστολισμένα καὶ ἀπὸ τῆς ὁροφῆς τῆς αἰθούσης κατήρχοντο μυριοκρυστάλλοι πολυέλαιοι χύνοντες πλημμύραν φωτὸς καὶ ἀμιλλώμενοι πρὸς τοὺς ἐν ταῖς γωνίαις χρυσοῦς κηροστάτας.

Περὶ τὴν 9 καὶ 1/2 ὥραν ὅτε πλέον οἱ προσκεκλημένοι εἶχον συρρέσει, ὁ αὐλάρχης ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως ὅστις ἐφάνη φορῶν κομψὴν στολὴν τοῦ ἱππικοῦ μετὰ δύο τοῦ μόνου ἀκολουθῶν ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἀνεμίχθη μετὰ τῶν κυμάτων τοῦ πλήθους καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγένετο ἀπλοῦς χορευτὴς, καταπατήσας οὕτω τὰς διατάξεις τῆς ξηρᾶς ἐθιμοταξίας ἥτις ἐπὶ τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως διεῖπε τὰ ἀνάκτορα. Ἐὰν ἐξήριπτε τις τὸ βλέμμα πέρα, ταχέως ἤθελεν ἀναγκασθῆναι νὰ τὸ καταβιδῇ θαμβούμενος ὑπὸ τοσαύτης καλλονῆς καὶ τοσαύτης λάμπους,

Βύσσοι, χρυσοί, ἀδάμαντες καὶ φῶτα ἐωσφόρου
Ἐγείμουν τὴν αἴθουσαν.
Μετάξῃς θροῦς ὑπόκιωφοι ἀρμονικῶς ἐθρῆναι
Ἵπότερα φαντάσματα ἐγύριζαν ἐμπρὸς μου,
Καὶ μῦρα μέθης ἔχονον τὰ πορφυρᾶ των χεῖλη.

Ἐὰν ἐπρόκειτο ἐγὼ νὰ δώσω τὸ μῆλον εἰς τὴν καλλίστην, ὁμολογῶ ὅτι ἴσως θὰ τὸ ἔτρωγον ἐπὶ τέλους μὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ ἐκλέξω. Ἐδῶ διεκρίνε τις τὴν δεκαεξαετὴ δεσποσύνην A* λευχείμονα ὡς ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ὄχθας

τῆς ὁποίας κατοικεῖ, καὶ τόσον αἰθερίου κάλλους, ὥστε ἐφοβεῖτό τις νὰ τὴν πλησιάσῃ μὴ τὴν ἰδῇ ἐξατμιζομένην εἰς τοὺς βραχιονάς του. Τὸ παρῆσκατον αὐτὸ παιδίον μετὰ δύο τρεῖς μόνους ἐμφανίσαις τολμᾷ ν' ἀμφισβητῇ τὸ σκῆπτρον τῆς καλλονῆς εἰς τὴν λατρευτὴν βασιλίσσαν τῶν χορῶν μας τὴν μεγαλόφθαλμον Κυρίαν B*. Πιστεύω ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ ἔρις θὰ λυθῇ εἰρηνικῶς καὶ θὰ συμμερισθῶσιν ἀδελφικῶς τὸν θρόνον. Ἐὰν δὲν ἤξευρα ὅτι εἶναι αὐθαδέα ἤθελα ταῖς προτείνει νὰ παραδεχθῶσιν ὡς τρίτην σύνθηρον τὴν μελάχρουν δεσποσύνην Φ*. Ἀνεξάλειπτος ἐχαράχθη ἐντόσμου ἡ εὐγενὴς τῆς μορφῇ φωτιζομένη ἀπὸ τὸν πηλὸν τῆς κηροστάτης. . . . ! ἡ μαῦρη κόμη, ἡ χρυσία τῆς ἦν ἐχρύσωσεν ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας τῇ ἐδιδον ὕψος Κρεόλης. Εἰς τὴν πλουσίαν αὐτὴν ἀνθοδέσμην ἠδύνατό τις ἔτι νὰ διακρίνῃ τὴν ἡδυπαθῆ δεσποσύνην E*. Μαρκησίαν τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τὴν χαρίεσσαν K* τὴν ὁποίαν ἐφωτογράφησεν ὁ ποιητὴς διὰ δύο μόνον στίγων,

Sous son aimable tête un cou blanc, delicat
Se plie et de la neige effacerait l'éclat.

τὴν σεμνοπρεπῇ δεσποσύνην M* πλανῶσαν πέρα ὅμμα διανγῆς, μειδιῶσαν μειδιάμα χάριτος ἀρρήτου καὶ σδύνουσαν διὰ τοῦ ἐρυθμάτος τῆς τὸ ἐρυθροῦν ῥόδον, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν βρεβῶδη A* τὴν ὁποίαν βλέπων τις ἀνεμυμνήσκετο ἅκων τῆς Ὀφηλίας τοῦ Σαίξπειαρ. Ὠριμωτέρα καλλονῇ, ἀλλὰ μὴδὲν τῆς πρώτης χάριτος ἀπωλέσασα, ἀπετέλει περιέργον ἀντίθεσιν πρὸς τὸν εὐθυμον ὅμιλον τῶν νεανίδων ἡ Κυρία X*, ἥτις φέρουσα λευκὴν διάστερον ἐσθῆτα ὁμοιάζεν ἀληθῆς θεᾷ ἐν μέσῳ στερεώματος. Ἐὰν ἀμείλικτος ἱατρὸς δὲν ἐκράτει μακρὰν τοῦ χοροῦ τὴν Κυρίαν Π* ἄνθος ψυχρῶν κλιμάτων, θάλλον καὶ ὑπὸ τὸν γλυκύν μας οὐρανόν, τότε καὶ μόνον ἴσως ἤθελον ὀριστικῶς ἀποφασίσαι ποίαν τῶν δύο προτιμῶ, τὴν ἀριστοκράτιδα ξένην ἢ τὴν νύμφην τῶν ὀχθῶν τοῦ βοσπόρου. Ἀλλ' ἡ Κυρία Π.*

brillait par son absence,

καὶ ἐπομένως ἡ Κυρία X* δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ.

Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ Κυραὶ περιστοιχοῦμεναι ἀπὸ σμήνη θαυμαστῶν, μειδιῶσαι ὑπὸ τὰ ῥιπιδία των, τοξεύουσαι βλέμματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀνέμενον ἐναγωνίως νὰ δώσῃ ἡ ὀρχήστρα τὸ ποθητὸν σύνθημα. Μουσικοὶ φθόγγοι ὡς βροχὴ ἀδαμάντων διεχύθησαν αἴφνης εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ βασιλεὺς ἤνοιξε τὸν χορὸν περὶ τὴν 10 ὥραν χορεύ-

σας μετὰ τῆς συζύγου τοῦ προέδρου τῆς Συνελεύσεως· ἐν τῷ ἅμα δὲ ἑκατοντάδες ζευγῶν μὲ πᾶλλον στῆθος καὶ πόδα ἀνυπόμονον ἀφείθησαν εἰς τὴν μεθυστικὴν ἡδονὴν τοῦ βάλς, τοῦ πτερωτοῦ ἐκείνου χοροῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ λύπης καὶ φθόνου ἐξύμνησεν ὁ Βύρων μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἀπολαύσῃ· καὶ σημειωτέον ὅτι ὁ Στράους τότε δὲν εἶχεν ἔτι γράψῃ τὰ ἰδικὰ του βάλς πλήρη ζωῆς καὶ ταχύτητος. Μάττην τὸ ὄμμα ἀνεζήτει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στροβίλου τὴν περικαλλῇ Κυρίαν Β,* εὐθυμον νεάνιδα πρὸ μικροῦ καὶ σήμερον σεμνὴν νύμφην ἐκάθητο μακρὰν τοῦ θορόβου εἰς παρακείμενον δωμάτιον πλησίον ὠραίας πυρᾶς συνδιαλεγομένη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ βλέπουσα μὲ οἴκτου ὁμῶς τὰς φίλας τῆς αἰ ὁποῖαι ἐζήτουν ἔτι τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν εὐρῇ αὐτῇ. Τί καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ ἐμιμεῖτο τὸ παράδειγμα τοῦτο ἡ φιλάρεσκος Κυρία** χορεύτρια ἀκάματος, φυλλολογῶσα μικρὸν σημειωματάριον ὅπου εἶχε γράψῃ τοὺς χορευτὰς τῆς· καὶ ὁμως ἤκουσεν ἀπὸ γέροντα φίλον μου ὅτι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς χοροὺς ἡ παρουσία τῆς ἔχαιρετήθη ἐνθουσιωδῶς· ἀλλ' εἶπεν ὁ ποιητής:

On a toujours vingl ans dans quelque coin du coeur.

Τὸ βάλς διεδέχθη τὸ εὐθυμον galop, ὁ προσφιλεὶς χορὸς τοῦ νεαροῦ βασιλέως, καὶ τοῦτον οἱ τετράζυγες, οὓς διεσθύνε δεξιῶς εἰς τῶν Δανῶν διαγγελέων. Μετὰ τινα διακοπὴν καθ' ἣν τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια ὅπου ἡδύνατό τις ἀνέτως ἢ νὰ δειπνήσῃ, ἢ νὰ καπνίσῃ, ἢ νὰ χαρτοπαικτῇ ἢ νὰ σφαιρίσῃ, ἢ καὶ νὰ βρεμβάσῃ ἀκόμη, ἐπῆλθε τὸ cotillon τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἐχόρευσεν μετὰ τῆς δεσποσύνης Ε* ἥτις

Ἐπέτα ὡς πτηνὸν, ὡς αὖρα ζεφυρίτις.

Ἐν τούτοις ἐλησημονοῦντο αἱ ὥραι καὶ οἱ γονεῖς ἀνυπομόνουν· ἐνίοτε αἱ περιδεεῖς τῶν μορφῶν ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ μετ' ἀπορίας ἐβλεπον πάντοτε τοὺς χορευτὰς ἀκαμάτους. Τέλος περὶ τὴν ὅττω πρῶτὴν ὥραν ὁ βασιλεὺς ἀπεχώρησε, δοὺς τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως τοῦ χοροῦ. Αἱ Κυρίαι ἐδιπλώθησαν ἐπιμελῶς εἰς τὰ ποιητικὰ βουρνούζια των, οἱ κύριοι ἐφόρεσαν τοὺς πεζοὺς ἐπενδύτας των, καὶ ὁ μετ' ὀλίγον διαβαίνων ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ βλέπων σκότος καὶ σιωπὴν, ὅτι πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπληροῦντο τὰ δώματά του φώτων, γυναικῶν καὶ ἀνθρώπων.

Ἰδοὺ, φίλε συντάκτα, αἱ ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας

μοὶ ἀφῆκεν ἡ ὠραία νύξ τῆς χθὲς καὶ τῶν ὁποίων μοὶ ἐζητήσατε νὰ σᾶς καταστήσω μέτοχον πρὸς χάριν ἐκείνων μόνον τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς Χρυσάλλιδος, ὅσαι δὲν συνηγήθησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα μετὰ τῆς

ΑΣΠΑΣΙΑΣ.

21 Ἰανουαρίου, πρῶτα.

— Πειρασμέ! φωνάζει ἡ μία, ἥτις δὲν ἔχει τὴν μυῖαν εἰς τὸ κομψόν — à l'imperatrice — σκιδιόν τῆς.

— Στανᾶ! ἡ ἄλλη, ἥτις ἔχει τοῦ Σατανᾶ τῷ ὄντι τὸ λαμπιδίζον ὄμμα μεταξὺ τῆς πεφυρμένης κόμης τῆς — à la tempête —

— Ἡλθες πάλιν, ἀναφωνοῦσιν ὅλοι ὡς ποικιλόχροα πτηνὰ, μᾶς ἦλθες τρικέρατε, καὶ πάλιν μὲ τὰ πτωχὰ κρινολῖνα μας καὶ πάντοτε μὲ τὰ μυστικὰ τῶν γυναικῶν ἔχεις νὰ κάμῃς κολασμένη! Πρόσεξε καλὰ, ἡ μὰ τὴν τρυφεράν καρδίαν μας! (Φρικτὸς ὄρκος) ἐξορκισμόν θὰ ψάλωμεν εἰς τὴν παμπόνηρον μορφὴν σοι, θὰ συνομώσωμεν κατὰ τοῦ σκανδαλοποιῦ ὑποκειμένου σου, διότι τέλος πάντων, τὸ ὠραῖον γούλον μας σὲ θεωρεῖ ἄσπονδον ἐχθρόν του, καὶ μάθε το καθαρὰ, ἡ θὰ σκάσῃς, ἡ θὰ σὲ αὐτοχειριάσωμεν!!!

— Κύριε Εἰσαγγελεῦ! τὰς ὠραίας αὐτὰς κακίας δύνασθε, νομίζω, νὰ τὰς συλλάβετε ἐπαυτοφώρῳ, ἀνάγκην ἄλλης μηνύσεως δὲν ἔχετε· ἡ ἀπειλὴ εἶναι φοβερά ὡς ἡ ὀργὴ Κυρίου, τὸ ἐγγλεγμα φρικτῶδες, καὶ ἔχετε δὲν ἀμφιβάλλω, ὡς ἐγὼ, τὴν βεβαιότητα, ὅτι αἱ καλαὶ μας Πανδῶραι, ὅταν ἀγαποῦν μόνον ψεύδονται ὡς ἄκακα ἀρνία, ἀλλ' ὅταν μισοῦν ἐκδικοῦνται ὡς τίγρεις.

Καὶ εἰξεύρω — διότι τὸ εἰξεύρετε καὶ σεῖς — ὅτι πολλὸ σᾶς ἀπασχολεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἡ τακτοποίησις τινῶν ἐπαναστατικῶν ὑποθέσεων τὰς ὁποίας ἀφῆκεν ἐπαναστατημένας καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου ἐκντοῦ του ὁ ἐπαναστάτης σορὸς προκάτοχός σας, πλὴν μεταξὺ τῶν φροντίδων καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἔχει μέρος, χωρεῖ καὶ ὁ πτωχὸς διάβολος, λάβετε αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν σας ὡς ἑνα λ. χ. πολιτικῶς κατηγορούμενον, τὸν ὁποῖον δύο τρεῖς πονηραὶ ὠρκίσθησαν νὰ ἐκ-